

Je-li však pravoplatně uznáno, že soubor pozemků gruntovníků určité osady je nesamostatným honebním územím po rozumu § 5 odst. 1 honeb. zák., pak nepřísluší již dosavadnímu honeb. výboru žádná ingerence na to, jak bude s tímto územím nakládáno. Totéž platí o enklávě podle odst. 2 § 5, neboť prohlášením enklávou stala se tato pro honební společenstvo honebním územím cizím.

Nemůže tedy dosavadní honeb. společenstvo domáhati se toho, aby při zániku dosavadní společenstevní honitby byly osadní pozemky podle odst. 1 nebo odst. 2 § 5 čes. honeb. zák. přikázány držiteli určité sousední honitby, a nemůže se proto ani s úspěchem brániti proti tomu, že úřad přikázal je držiteli honitby, který snad podle § 5 honeb. zák. neměl na ně nároku.

Když tedy žal. úřad zamítl odvolání stěžujícího si honeb. výboru, pokud se bránilo proti přikázání honeb. území Dru Vilému M., neporušil tím žádného subjektivního práva st-lova.

Poněvadž tedy stížnost nemůže důvodně tvrditi, že zmíněným výrokem nař. rozhodnutí nastalo porušení nějakého subjektivního práva strany ve smyslu § 2 zák. o ss, jest, i pokud se obrací proti přikázání honeb. území Dru M., bezdůvodnou.

Č. 12.282.

Chudinství. — Řízení správní: * O nároku na náhradu chudinského zaopatření podle § 28 dom. zák. č. 105/1863 ř. z. uplatňovaném státním dětským domovem na Slovensku a Podkarpatské Rusi vůči domovské obci ležící v zemi Moravskoslezské rozhodují politické úřady v zemi Moravskoslezské.

(Nález ze 7. února 1936 č. 2348/34.)

V ě c: Obec města Uničova proti rozh. zem. úřadu v Brně z 31. července 1933 o ošetřovacích útratách.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Okr. úřad ve Šternberku rozhodl výměrem z 18. října 1932, že město Uničov jest jako domovská obec povinno zaplatiti správě československého státního dětského domova v Mukačevě částku 7.841 Kč 70 h jako úhradu ošetřovacích útrat za její obec. příslušníky Karla S., nar. 29. listopadu 1922, a Arnoštku S., nar. 29. října 1921, nemanželské děti Arnoštky S., za ošetřování dětí v dětském domově od 18. prosince 1922, resp. od 20. listopadu 1922 do 4. dubna 1929, kdy domovská obec převzala děti do své péče.

Odvolání stěžující si obce z tohoto výměru bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost v první řadě namítá, že obec již ve svém odvolání označila rozhodnutí okr. úřadu za nesprávné, ježto nelze se částečně opírat jak o zákony dříve rakouské, tak i o zákony dříve uherské, neboť jako předpisy zák. čl. VIII a XXI:1901 neplatí pro obec na Moravě, tak také před-

pisu domovského zákona č. 105/1863 ř. z. neplatí pro Slovensko a Podkarpatskou Rus, proto nemůže ani dětský domov v Mukačevě na základě býv. rak. zákona o domovském právu č. 105/1863 ř. z. uplatňovati nárok na náhradu svých nákladů, ani obec moravská nemůže býti povinna na základě tohoto zákona plniti náhradu ústavu na území, kde tento zákon neplatí. Nss neuznal námitku stížnosti důvodnou.

Domovský zákon z 3. prosince 1863 č. 105 ř. z. stanoví v § 28, že obec nemůže ani přespolečným chudým v případě náhlé potřeby odepřiti pomoci potřebné, zůstává se jí však, že může za to žádati náhradu buď na té obci, kde takový chudý má právo domovské, nebo na těch, kdož dle práva občanského neb dle jiných zákonů jsou pomocí tou povinni. Z tohoto ustanovení plyne, že obec pobytu je povinna v případě nutné potřeby cizího chudého zaopatřiti a obec domovská je povinna náklady s tímto zaopatřením spojené obci pobytu nahraditi. O takto vznesených nárocích, které jsou povahy veřejnoprávní, rozhodují podle § 39 domovského zákona úřady politické.

V daném případě nevznela nárok na náhradu ošetrovacích útrat za obecní příslušníky stěžující si obce obec pobytu, nýbrž československý státní dětský domov v Mukačevě, v jehož péči se nezl. příslušníci stěžující si obce nalézali. Tento svůj nárok vůči stěžující si obci mohl čerpati a také čerpal jedině z ustanovení § 28 domovského zák. č. 105/1863 ř. z. Pokud se při tom dovolal též norem platných na Slovensku a Podkarpatské Rusi, činil tak jedině k odůvodnění svého oprávnění tento nárok uplatniti, dovozuje z norem těch, že nastoupil jak co do povinnosti ošetřování chudých, tak co do nároku na náhradu ošetrovacích nákladů na místo obce pobytu. Neuplatňoval tedy státní dětský domov v Mukačevě vůči stěžující si obci nárok svůj na základě norem platných na území Slovenska a Podkarpatské Rusi, nýbrž výslovně jen na základě ustanovení domovského zákona č. 105/1863 ř. z., platného na území, v němž leží stěžující si obec. Ježto pak na podkladě tohoto zákona správní úřady o uplatněném nároku také rozhodovaly a na něm povinnost stěžující si obce nahraditi sporné ošetrovací náklady založily, jak to též výslovně žal. úřad v nař. rozhodnutí uvádí, nemá stížnost pravdu, tvrdí-li, že úřad ten rozhodl o povinnosti st-lky k náhradě ošetrovacích nákladů na základě předpisů platných na území Slovenska a Podkarpatské Rusi. Těchto předpisů se žal. úřad nedovolal k odůvodnění povinnosti stěžující si obce, nýbrž k odůvodnění oprávnění subjektu, nárok podle § 28 dom. zák. oproti domovské obci uplatňujícího, tento nárok vůči ní vznést. — — —

Č. 12.283.

Stavební právo (Slovensko): I. Ustanovení § 1 odst. 2 stav. statutu župy trenčínské nebrání obci, aby po uplynutí lhůty tu stanovené se usnesla na novém regulačním plánu, a to bez ohledu na to, zda v uvedené lhůtě nějaký regulační plán již k schválení předložila či nikoliv. — II. * Majitelé pozemků, dotčení regulačním plánem sdělaným